

geralda („pokusím se, jak to jen půjde, být správným zvířetem, a hodíte-li mi kost s dostatkem masa na ní, možná budu i schopen lizat vám ruku“). Převrátit Faustovu formuli: to bylo tedy ono, forma potulného Studenta? Pouhopouhy pudli!

Vzpomínky kouzelníka, III. – Nesmíme stávání-se-zvířetem přisuzovat výlučný význam. Spíše jde o segmenty zaujímající oblast středu. Na této straně se setkáváme se stáváním-se-ženou, stáváním-se-dítětem (stávání-se-ženou možná má především zvláštní uváděcí moc, a spíše než že by byla žena čarodějnici, prochází kouzelnictví stáváním-se-ženou). Místo to nacházíme stávání-se-prvky, buňkami, molekulami, a dokonce stávání-se-neviditelným. Do jaké nicoty vede koště čarodějníc? A kam vejdě Moby Dick tak tiše Achaba? Lovcraftův hrdina prochází zvláštními zvířaty, ale nakonec proniká nejzazšími oblastmi Kontinua obyčienými nepojmenovatelnými vlhami a nenalezitelnými částicemi. Science fiction prošla celým vývojem, který ji vedl od stávání-se-zvířetem, rostlinou či nerostem ke stávání-se-bakterií, virem, molekulou, neviditelným.¹ Čisté hudební obsah hudby je prostoupen stáváním-se-ženou, stáváním-se-dítětem, stáváním-se-zvířetem, ale pod všemi druhy vlivů týkajících se také nástroji, má tendenci stávat se čím dál molekulárnějším v jistém druhu kosmického šplouchání, kde se neslyšné činní slyšitelným a neporozovatelné se jako takové ukazuje: již nikoli zpívající pták, ale sonorní molekula. Poznámeno-li experimentování s drogami celý svět, dokonce i ty, kdo drogy neberou, bylo to změnou časoprostorových souřadnic vnímání a uvedením nás do světa mikropercepce, kde je stávání-se-zvířetem střídáno stáváním-se-molekulárním. Tento vývoj či spíše involuci, kdy jsou například afekty stávání-se-psem vystřídány afekty stávání-se-molekulárním, mikropercepce vody, vzduchu atd., jasně ukazují Castanedovy knihy. Člověk se potácí od jedné brány ke druhé a mizí ve vzduchu: „můžu ti říct jen to, že jsme proměnili jako fluidum, že jsme světelné bytosti utvořené z vláken“.² Všechny takzvané iniciační cesty s sebou nesou tyto prahy a brány, kde se stává samo stávání se a kde člověk mění stávání se podle „hodiny“ světa, kruhů pekla nebo etap cesty,

kteří mění stupnice, formy a křivky. Od zvířecího vytí až k ječení prvků a částic.

Smečky, multiplcity se tudíž nepřestávají transformovat jedny ve druhé, přecházejí jedny ve druhé. Vlkodlaci se po smrti mění v upíry. To není překvapující, protože stávání se a multiplcity je jedno a totéž. Multiplcity není definována svými prvky, ani centrem unifikace nebo chápání. Určuje ji počet jejích dimenzí; nedělí se, neztrácí ani nezískává žádnou dimenzi, *aniž mění svou povahu*. A jelikož jsou ji variace jejích dimenzí imanentní, *lze stejně tak říci, že každá multiplcity je již složena z heterogenních členů v symbióze, nebo že se nepřestává podle svých prahů a bran transformovat v řadu jiných multiplcity*. Tak se u Vlčího člověka smečka vlků stala také rojem včel a ještě polem konečníků a spírkou malých dírek a drobných vřídků (téma náказы); ale všechny tyto heterogenní prvky také tvoří „onu“ multiplcity symbiózy a stávání se. Představovali-li jsme si pozici fascinovaného Já, je to proto, že multiplcity, k níž se kloní, až k bodu zlomu, je pokračováním jiné multiplcity, která v něm pracuje a roztahuje ho zevnitř. Takže já není než prahem, branou, stáváním se mezi dvěma multiplcity. Každá multiplcity je určena okrajem fungujícím jako Anomálií; ale je tu řada okrajů, souvislá linie okrajů (*vlákno*), podle níž se multiplcity mění. A na každém prahu či hraně nový pakt? Vlákno vede od člověka ke zvířeti; od člověka nebo zvířete k molekulám, od molekuly k částicím, až k neporozovatelnému. Každé vlákno je Vesmírným vláknem. Vlákno v řadě okrajů tvoří linii úniku nebo deterritorializace. Vidíme, že Anomálií, Outsider má několik funkcí: nejenže ohraničuje každou multiplcity, již určuje provizorní maximální dimenzi a dočasnou nebo lokální stabilitou; nejenže je podmiňuje spojenectví nutného ke stávání se; ale vede transformace stávání se nebo přechody multiplcity vždy dál po linii úniku. Moby Dick je *Bílou zdi* lemující smečkou; také je dábským *Členem spojenectví*; konečně je strašnou *Linii rybolovu*, na jejímž konci nic není, která pokračuje zedí a vleče kapitána až kam? do nicoty...

Omyl, kterého je se třeba vyvarovat, je víra, že je v této řadě, přechodech a transformacích jistý logický řád. Příliš už je postulovat řád jdoucí od zvířecího k rostlinnému, poté k molekulám a k částicím. Každá multiplcity je symbiotická a spojuje ve svém stávání se zvířata, rostliny, mikroorganismy, bláznivé částice, celou galaxii. Dále tu není preformovaný logický řád mezi těmito heterogenitami, mezi vlky, včelami, konečnými

¹ Matheson a Asimov mají v tomto vývoji obzvláštní důležitost (Asimov velmi rozvinul téma symbiózy).

² Carlos Castaneda, *Přítelny síly*, Volvox Globator, Praha 1996, s. 140.